

Portugal - Moto susret Faro

Bedous-uspon na Pirineje

Portugal - Stari grad Silves

Lehitraot Israel! Bom dia Portugal!

Gotovo osam mjeseci planirao sam i do detalja isplanirao svoje prvo veliko putovanje. Cilj je bio Izrael, no, postojao je jedan problem - Sirija, u koju na povratku iz Izraela ne možeš ući ako u putovnici imaš žig Izraela. Opcija da se izbjegne Sirija tako da se morskim putem dođe do Cipra i dalje do Turske također je bila upitna, budući da po našim saznanjima do 15.05.2008. nije uspostavljena stalna trajektna veza između Izraela i Cipra. Tako smo, na žalost, tridesetak dana prije polaska prekinuli pripreme za put. Tada je moja Irena, vidjevši me 'u bedu', rekla: 'Branac, a kaj mi nemremo iti v Španjolsku ili Portugal? To ti je otprilike isto daleko, a ipak je to Europska Unija, sigurnost maksimalna, ne treba viza, tek nešto više eura!' Odluka je pala - idemo u Portugal

FOTOGRAFIJE I TEKST:

IRENA I BRANKO GLUŠICA

Pripreme za samo putovanje nisu bile pretjerano zahtjevne, budući da smo već ranije gotovo sve apsolvirali. Moj gotovo novi V-strom DL650 bio je nakon redovnog servisa spreman za avanturu. Osim standardne odjeće i obuće i neizbježnih 'kišnjaka' nosili smo tek traperice i lagane ljetne jakne, a za 'Stromića' tek sprej za

lanac i rezervne sijalice. Osim digitalca bili smo naoružani jedino mobitelima za vezu s domovinom. Večer prije polaska ispunjena uobičajenom putnom groznicom. Krećemo rano u jutro oko 6,15 h. Temperatura je oko 14°C, naš 'Stromić' ugodno brunda, pred nama je avantura duga oko 8000 km i današnji cilj - termalno lječilište Salice Termi, 80-ak km prije Genove ili oko 800 km od starta u Gojancu. Odlučili smo da

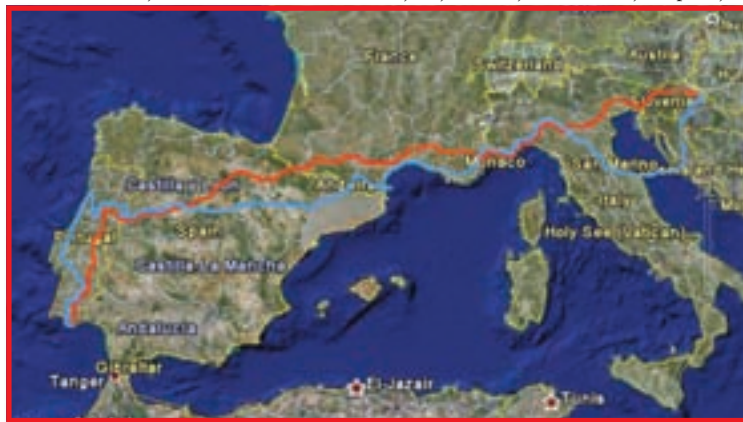
na samom startu, dok smo još odmorili i svježi, apsolviramo najdužu rutu. No, krenimo od početka: Nakon faze zagrijavanja guma već smo na ptujskoj obilaznici, gotovo prazna cesta mami na bržu vožnju, iza nas je uskoro Sl. Bistrica i već smo na legendarnoj staroj cesti prema Ljubljani. Naglo je zahladilo, u Trojanama je jedva 10°C, ispijamo vrući čaj umjesto espressa i nastavljamo prema Ljubljani. Vrijeme neodoljivo podsjeća

na našu Kapelu. Obilazimo Ljubljano, a već u Postojni neki drugi film: vrijeme toplo, čak i pretoplo za ovo doba dana.

Sve do Ajdovščine mnogobrojne kontrolne stanice i neobičajeno mnogo ljudi uz cestu - održava se nekakva rekreativna vožnja biciklista svih uzrasta. Do Gorice nastavljamo u nešto bržem tempu, na samom graničnom prijelazu 'tankamo' radi nešto jeftinijeg goriva (1,18 eura ili oko 8,50 kn) i ulazimo u Italiju. Bon giorno Italia, na svidenje Slovenija. Poznatim cestama preko Palmanove, Codroipa, Pordenonea, Oderzoa i Trevisa 'jurimo' prema Vicenzi, gdje ispijamo prvu kavu. Idemo tzv. sjevernom rutom, jer su na južnoj, preko Monfalcone, Cervignana i Portogruara, na mnogim mjestima istaknuti znakovi radova na cesti, zaobilaznice i sl. (hvala Google earthu!). Do Verone, odnosno Mantove, jurimo autocestom. Nedjelja je, pa je podnošljivo, promet je za naše pojmove prilično gust, prevladavaju kamioni i autobusi, osobni automobili i motocikli nimalo ne mare za ograničenja pa nerijetko voze i brzinom većom od 200 km/h. Vozimo srednjim voznim trakom, vrlo rijetko preticajnim, brzina je oko 130-140 km i gotovo da nema potrebe izlagati se opasnostima koje dolaze iz lijevog traka. Kod Mantove silazimo na odličnu cestu br.10 pre-

Francuska - Lourdes

vjernim putopiscima
DUNLOP
poklanja par guma

Italija - San Remo plaža

Vrtovi na balkonima Monte Carlo

Na putu prema Monacu

San Remo skidanje navlaka za kišu

San Remo u oblacima

ma Cremoni i tu pri pokušaju točenja goriva na automatiziranoj pumpi zbog pogrešnog biranja usluge ostajemo bez 20 eura. Nastavljamo prema Piacenzi i Vogheri, a uskoro nam se pridružuje i povremeno nas osvježava sitna, dosadna, gotovo jesenska kišica. U ovom dijelu Ligurije to je česta pojava, budući da se ovdje nizinski krajolik iznenada pretvara u gotovo planinski, kao kod nas u Gorskom kotaru. Napola mokri ulazimo u Salice Termini, pronalazimo 'Park Hotel' izabran putem neta, te nakon što smo se raspakirali večeramo. Jedno drugom čestitamo uspješno odrađeni prvi dan velikom kriglom odlične birre, i zaželimo si da nas i nadalje prati sreća tijekom puta. Nikakvo Europsko prvenstvo nakon odvoženih 818 km ne može me održati budnim!

Budimo se oko 7,30 h i kroz prozor promatramo sivo, kišno nebo iz kojeg je do prije samo sat vremena neprekidno rominjala ona dosadna kišica. Oblačimo gotovo suha odijela i napuštamo maglom obavijene Terme u nadi da ćemo sljedećih dana imati više sreće s vremenom. Kod Tortone se ponovo uključujemo na

gotovo posve suhu autocestu te krećemo prema jugu i Genovi preko Ovade. Navodno je taj zapadni krak autoceste prema Genovi manje opterećen teškim kamionima, koji bez srama jure i brže od 120 km/h. Naravno da smo se prevarili i jedva čekamo odmorište iznad mjesta Mele, gdje dogovaramo da ćemo čim bude moguće sići s autoceste, kojom ćemo sljedećih dana voziti jedino ako ne budemo imali drugog izbora. Krajolik kroz koji smo prošli gotovo da nisam ni primijetio, a ima se što vidjeti, pogotovo nakon što se neposredno prije ulaska na odmorište napokon pojavilo sunce. Za ljubitelje autocesta i tunela opaska: do Arenzana smo prošli kroz točno 24 tunela, a na dionici do Imperie, koju smo prošli uz obalu, ima ih još oko 70-tak!

Silazimo u Arenzano, prolazimo Varazze, Savonu, Alassio, Imperiu. U poluoblačnom San Remu ispijamo pravi machiatto, pored nas prolaze najhrabriji kupaći u kratkim hlačama i majicama, iako vanjska temperatura ne prelazi 20°C, a već je 12 h!

Oblačimo jakne, ovaj puta bez podjarki, 'jurimo' prema Monte Carlu i Nici.

Ulazimo u Francusku. Arivederci Italia! Bon jour France! U Cannesu napuštamo impresivnu Azurnu obalu, koja nas se posebno dojmila svojom izuzetnom arhitekturom, posebice u Monte Carlu. Vozimo malo autocestom malo odličnom regionalnom, na kojoj čak postizemo zadovoljavajuću prosječnu brzinu od oko 100 km/h. U Vidaubanu se zaustavljamo, ručamo na terasi restorana; kako bi sad legla jedna mrzla pivica! Zadovoljavamo se običnom vodom, a mrzla će pričekati do večeri. Vrijeme je da se krene, čeka nas još preko 200 km do cilja današnje etape našeg Tour de Francea, a već je skoro 16 h. Prolazimo krajolikom od kojeg ti zastaje dah: zeleni brežuljci s nepreglednim vinogradima, žuta polja pšenice i ječma, gotovo da nema ni pedlja neobrađene zemlje, a na mnogobrojnim uredno ograđenim farmama bezbrižno pasu krave, konji, ovce i koze. Koliko li je samo kod nas neobrađene zemlje i pustih pašnjaka! Prijeteći oblaci u daljini i tek poneka kapljica kiše prate nas sve do Nimesa. Na samom ulasku u Nimes dugačka kolona vozila stoji s upaljenim upozoravajućim pokazivači-

ma smjera. Prometna nezgoda, pomislio sam. Probijamo se polako između zaustavljenih vozila, dolazimo do početka kolone. Rotirajuća plava i crvena svjetla na policijskim odnosno vatrogasnim vozilima upozoravaju na nezgodu, ispod šlepera izvlače neozlijeđenog prekrasnog crnog psa s povodnikom oko vrata. Je li vlasnik zaboravio zatvoriti vrata svog automobila negdje na odmorištu ili se neki 'ljubitelj' pokušao riješiti svog ljubimca - nikada nećemo saznati. Izlaz prema Nimesu previdjeli smo vjerojatno pod dojmom prethodnog događaja, pa silazimo tek nakon 10 km na sljedećem izlazu. Vraćamo se natrag prema Nimesu, lokalnom cestom kroz drvoed platana s obje strane ceste. Prizor kao iz bajke ili nekog filma strave: iako je još dan, oko 18,30 h, u drvoredu je gotovo mrak. I tako jedno 6-7 km! Bilo bi mi zaista žao da ovo nismo vidjeli. Kasnije smo još jednom naišli na sličan drvoed, no mnogo kraći, oko 2-2,5 km! Za buduće putnike namjernike poruka: obavezno posjetite ovo mjesto. Uz ponešto sreće uskoro pronalazimo hotel Campanile na samom ulazu u grad, večeramo uz

Monte Carlo (u toku vožnje)

Vidauban Francuska- prava kiša

Lourdes

Lourdes- Pred pećinom ukazanja

Lourdes- crkva izgrađena na pećini

već uobičajenu birru, odlučni da ćemo sljedećeg jutra ustati nešto ranije, da ćemo birati brze ceste jer smo današnji dan umjesto planiranih 720, prešli jedva 520 km uz prosječnu brzinu od svega 50 km/h. Ta divna Azurna obala!

Utorak je, treći dan naše avanture, odlučujemo ipak voziti samo do Lourdesa, prema mnogima najvećeg Marijanskog svetišta, pa stoga ne žurimo s ustajanjem. U ležernom je tonu protekao i doručak, te početak puta od približno 20-tak km, kada nas je kod mjesta Galargues sustigla kiša i prisilila da u natkrivenom parkiralištu povećeg trgovačkog centra obučemo 'kišnjake'. Preostalu dionicu preko Montpelliera, Beziersa, Narbonnea i Carcassonnea prolazimo odličnom cestom kao i do sada, ali u nešto sporijem tempu i zavr-

šavamo tijekom kasnog popodneva u Lourdesu. Nebo nam se smilovalo tek negdje oko Pamiersa, pa smo posljednjih 200-tinjak km uživali u grandioznim Pirinejima i njegovim snijegom pokrivenim vrhuncima Pic Carlit, Pic du Port, Pico de Aneto, svi preko 2900 m, a posljednji čak 3404 m. Planinski lanac koji je jedan od uzroka dijametralno suprotnih klimatskih prilika na Iberijskom poluotoku pratit će nas do Lourdesa, a i kasnije kroz Španjolsku sve do Logrona. S naše desne, sjeverne strane i nadalje se u nedogled protežu vinogradi savršenih geometrijskih, uglavnom pravokutnih oblika. I tako sve do Tarbesa, gdje silazimo s odlične regionalne ceste koja vodi sve do Bayonnea na obali Atlantika. Dalje nastavljamo prema Lourdesu nešto lošijom cestom,

prvom takvom na ovom putovanju, dok je posljednja dionica od nekih 7-8 km gotovo nemoguća za vožnju, prepuna uzdužnih i poprečnih 'valova' koji jednostavno ne dozvoljavaju neku normalniju vožnju (težak je put do Gospel!), I tako sve do ulaska u grad prepun hotela. Bez problema pronalazimo vrlo solidan smještaj u hotelu Cinquecentari. Odlazimo do svetišta koje u kasnim popodnevnim satima odiše neobičnim mirom i zadržavamo se u monumentalnom kompleksu gotovo dva sata. Palimo svijeće za duše svih nama dragih osoba i ostatak večeri provodimo u ugodnoj šetnji ulicama iznenađujuće velikog grada. Večeramo u jednom od mnogobrojnih prilično neurednih uličnih restorana nakon što smo se nekako uspjeli dogovoriti oko menija. U Francuskoj, naime, nitko ne zna ili ne želi znati engleski, a svi jelovnici su na francuskom, španjolskom i tek ponegdje njemačkom jeziku. Večeru smo završili pivom, kao i obično. Već se spustio mrak kad smo tek u trećem pokušaju pronašli hotel u kojem smo odsjeli, raspakirali se, stavili mokru odjeću i obuću na sušenje te poželjeli da se lijepo vrijeme koje nas je pratilo na kraju ove rute nastavi i sutradan.

Srijeda je četvrti dan naših putešestvija. Jutro kakvo smo poželjeli prethodnu večer: sunčano, vedro i ne prevruće, gotovo

idealno za vožnju. Ponovno pakiramo, sada već rutinski, te na kraju spremamo i 'kišnjake' u nadi da ih više nećemo trebati, barem do povratka u ove krajeve. Izlazimo iz podzemne garaže u kojoj je naš 'Stromič' bezbrižno prenoćio i uskoro napuštamo Lourdes. Jurimo prema gradu Pau cestom kakvu možete samo poželjeti. U smjeru kojim vozimo gotovo da nema prometa, dok u suprotnom smjeru pored nas prolaze nepregledne kolone autobusa s hodočasnici iz mnogih zemalja. I tako gotovo do ulaska u Pau, koji smo zaobišli i krenuli ponovo prema jugu i Pirinejima. Gužva iznenađujuće prestaje, tek rijetki kamioni sporo napreduju 50-ak km dugačkim usponom koji završava pred tunelom Port d' Somport. Cesta više nalikuje onoj našoj od Šestanovca preko Zagvozda do Vrgorca (bajkeri koji su tuda prošli razumjet će na što mislim) negoli magistralnom pravcu, jednom od dva planinska prijevoja koji spajaju dvije evropske

Pirineji

"SUPERBIKE" service & shop

Varaždin, Masarykova 11, Tel. 042/320 898, Fax: 042/302 898, e-mail: moto-servis-superbike@vz.htnet.hr • Radno vrijeme: 8-16 h, subotom 8-12

aprilija

PIAGGIO®

Vespa®

Berdun gradić u Španjolskoj ispod Pirineja

Poruka iz Španjolske

Salamanca večera na ulici

velesile (ako ne računamo prijelaz Port d'Envalira kod Andore). Kod mjesta čudnog naziva Asasp-Arros na poseban smo način proslavili 2000 prevaljenih kilometara: Pri pokušaju parkiranja u hladovini stoljetnih platana pored mjesne crkve naš se 'Stromić' izvruo pod punom ratnom spremom na svoj lijevi bok, no osim slomljenog stakla na pokazivaču smjera i neznatno udubljenog crash-bara ništa se drugo nije dogodilo. Nakon 5-minutnog šoka i na brzinu ispijenog hladnog soka nastavljamo put sporom, ali oku ugodnom vožnjom prekrasnim krajolikom prepunim zelenila, gustih bjelogoričnih šuma, između snijegom pokrivenih vrhunaca Pic du Midi d'Osau (2884 m) s naše lijeve strane i Bisaurina (2668 m) s desne strane. Pri samom kraju uspona ulazimo u 8600 m dugi tunel, napuštamo Francusku i ovu nesvakidašnju prirodu, ali i nešto lošiju cestu. Ulaz u tunel Port d' Somport smjestio se na visini od čak 1650 m (kao slovenski Vršič otprilike): Tunel je fasci-

nantan, ne plaća se, ograničenje brzine u tunelu je 80 km/h. Izlazimo iz tunela i ulazimo u Španjolsku: Orevoir France, buenos dias Espana!

Ovdje je već mnogo toplije, na cesti je vrlo malo automobila. Čini se da hodočasnici za Lourdes ipak iz ranije navedenih razloga zaobilaze ovaj prijelaz. Spuštamo se zavojitom cestom prema gradu Jaca, središtu Aragonije. Podne je, sunce nemilice prži, vozimo prema Berdunu, gradiću koji se smjestio na okruglom brežuljku, nakratko se zastavljamo radi fotografiranja. Mjesto je impresivno.

Pirineji su i s ove udaljenosti veličanstveni. Polupraznom cestom prašimo dolinom rijeke Aragon te kod Pamplone skrećemo na jugozapad prema Logronu. Kod Pamplone se spaja nekoliko krakova čuvene hodočasničke rute Camino de Santiago (Put Sv. Jakova), koja završava u gradu Santiago de Compostela, na krajnjem zapadu Španjolske, nakon gotovo 780 km. Jedan krak ide od mjesta St.

Jean Pied'd. Port u Francuskoj u podnožju Pirineja, a drugi od mjesta Oloron Ste. Marie, također u Francuskoj, negdje na početku našeg uspona preko Pirineja. Mogu reći da smo hodočasnike, koji su

Salamanca noću

svojom opremom više podsjećali na planinare-alpiniste, sretali u manjim grupicama ili pojedinačno cijelim putem do Logrona i dalje do Burgosa, posvuda gdje je njihov put išao uz magistralnu cestu kojom smo vozili. Kod Pamplone se odlučujemo na predah, restoran uz cestu čini nam se idealnim, hlada baš i nema, ali je zato unutra pravi raj: debela hladovina i simpatična konobarica, s kojom tek pljuskanjem po stražnjici uspijevamo dogovoriti dva menija. Od njih ćemo kasnije složiti jedan vegetarijanski za moju Irenu, a meni što ostane. Izbor je bio za čistu peticu, hrana odlična, cijena dnevnog menija od 3-4 eura više nego prihvatljiva. Cesta prema Burgosu i Valladolidu i nadalje je bespriječna, promet je nešto gušći, ali još uvijek podnošljiv, baš kao i vrućina na koju smo se već skoro navikli. Nakon Valladolida susrećemo se po prvi put s velikim zelenim oznakama iznad ceste na kojima piše 'Portugal' i koje će nas odsada uredno pratiti sve do granice. U predvečerje ulazimo u Salamanca,

MIGOMOTO

Zagreb, tel: +385 98 23 29 21
 fax: +385 1 37 31 522
 migomoto@migomoto.hr
 www.migomoto.hr

i Valjan je redovito testirao M-tech

Salamanca

Porto-mostovi

Vilar Formoso -na španjolsko-portugalskoj granici

Viseu- robni centar

Porto-Afonso

nakon punih 11 sati vožnje i točno 818 prijeđenih kilometara - kao i prvog dana do Salice Terme! Grad je ogroman, ali u stari dio grada ulazimo vrlo brzo budući da se promet odvija kroz mnogobrojne jednosmjerne ulice i kružne tokove koji omogućavaju maksimalnu protočnost. U hotelu San Polo u samom središtu pronalazimo odličan smještaj i uskoro smo već u laganoj šetnji gradom. Noge ne slušaju baš najbolje, cjelodnevno sjedenje na motoru ipak mora ostaviti nekakav trag. Večeramo u jednom od uličnih restorana, ispijamo uobičajene cerveze. Noćni život ovdje započinje tek poslije 22 sata, sve je prepuno turista, kao da je grad negdje uz more, a ne uz rijeku Duero (u Portugalu je to Douro = zlato). Već je skoro ponoć, vraćamo se u hotel umorni, ali ponosni jer su iza nas četiri dana putovanja i više od 2750 km.

Peti dan započinjemo obilnim doručkom u gotovo praznom buffet-restoranu,

opraštamo se od još pospanog recepcionara hotela izgrađenog na iskopinama crkve Sv. Pavla iz rimskog vremena. Napuštamo ovaj idilični grad odlično raspoloženi nakon što je Melem učinio čudo na najosjetljivijem dijelu tijela koji služi za sjedenje. Već je prilično toplo, no ipak odlučujemo nastaviti do kraja u našim cjelogodišnjim odijelima - sigurnost nam je ipak najvažnija, a i posljednja dionica je znatno kraća od prethodnih, oko 250 km, pa računamo da ćemo do ručka stići na odredište. Odličnom cestom koja više liči na autocestu vrlo brzo stižemo do Ciudad Rodriga. Na ploči oznaka Vilar Formoso 24 km, granični prijelaz prema Portugalu uskoro će biti pred nama. Vozimo bez predaha, uzbuđenje je preveliko da bismo razmišljali o bilo čemu drugome. Na početku jednog blagog uspona šok: naš 'Stromić', naš vjerni pratilac, stao je i - ni makac. Pogled preko pretrpane tank torbe na

pokazivač goriva, ne mogu vjerovati, ovakav motocikl koji ima dva stupnja upozorenja za rezervnu količinu goriva, ostao je bez kapi goriva! Stojimo na vrlo brzom cesti; s desne strane samo zaštitna ograda, s lijeve gradilište: ogroman bager skida s jedne uzvisine povećane kamene gromade, od kojih jedna pada na sam rub ceste. Nekako uspijevamo odgurati motor preko ceste, prilazi nam poslovoda gradilišta i nudi pomoć. Objašnjavam mu da smo ostali bez goriva, sjedamo u njegov auto i odlazimo do benzinske udaljene otprilike 1 km. Kupujem gorivo, na izlazu zaustavljam kombi, čovjek mi govori da je sve vidio jer je upravo prošao pored našeg motora, okreće auto i vozi me natrag, ne mogu vjerovati! Zahvaljujem se na pomoći i uskoro smo ponovo na istoj benzinskoj. Sunce nemilice prži, a mi nastavljamo prema granici koja je udaljena tek nekoliko stotina metara, fotografiramo se za uspomenu pred velikom plavom pločom 'Portugal' uokvirenom s dvanaest žutih zvijezda. Nakon gotovo dosadne španjolske visoravni kojom smo prolazili pretežiti dio puta od Jace do Ciudad Rodriga krajolik se odjednom pretvara u zanimljivu kombinaciju brdovitog terena prošaranog dubokim riječnim dolinama, dok se u daljini nazire i planinski lanac Serra da Estrela, ljeti raj za planinare, a zimi za skijaše. Vozimo odličnom autocestom koja se ovdje još ne plaća, preko mnogobrojnih impozantnih vijadukata prema gradu Viseu

(Viseu). Rano je poslijepodne, ulazimo u grad Viseu, uskoro pronalazimo hotel 'Onix' u kojem ćemo odsjesti za svega 44 eura B+B za dvije osobe! Pokazivač kilometara na našem 'Stromiću' zaustavio se na brojci od 2992 km! Nakon što smo se udobno smjestili u sobu na 3. katu, s čije se velike terase pruža neponovljiv pogled na Serra da Estrelu i dvorišni dio hotela kojim dominira prekrasni veliki bazen, odlazimo neopterećeni u razgledavanje ovog iznenađujuće velikog grada smještenog na rijeci Pavia, u srcu Portugalu, nekih 50-tak km sjeverozapadno od ranije spomenutog planinskog lanca. Kružimo oko grada, kojim kao i u većini gradova koje smo do sada obišli

dominira središnji stari dio opasan zidinama i u kojem su smještene sve najvažnije institucije i povijesne znamenitosti: katedrala, gradska vijećnica, crkve (najpoznatija od njih Misericordia church) i muzeji. Naš obilazak se odužio, budući da je vanjski prsten oko grada koji povezuje 11 većih kružnih tokova dugačak preko 30 km (!). Broj stanovnika u stalnom je porastu i trenutno ih u gradu živi oko 100.000. Prema podacima dobivenim od ljubavnog recepcionara do sada su u funkciji ni manje ni više nego 82 kružna toka, a u planu su već i novi. Zaustavljamo se kod ogromnog Jumbo-hipermercada robnog centra i parkiramo u podzemnoj garaži, iznad koje su još četiri kata sa svim mogućim i nemogućim sadržajima, od kojih smo se odlučili za jedan

Morgados kolačić

Porto- Corner building

Porto-Camara municipal

Silves-hotel Cofina dos mouros

Duručak u Silvesu

Vinski podrum

Aquaducej u Evori

Silves-crkva

od mnogobrojnih restorana na četvrtom katu ove mega-gradevine.

Pokušavajući naručiti jedan od menija istaknutih na velikim panoima, na portugalskom jeziku naravno, kod serverke izazivamo salve smijeha, tako da smo istu narudžbu morali ponoviti i kuharici koju je pozvala, pa su se onda zajedno valjale od smijeha. Hrana je vrlo raznovrsna i ukusna, s mnogobrojnim prilozima, salatama, začinima, s gotovo nezaobilaznom gustom juhom od tikvice, koja je vegetarijanski specijalitet br.1, dok u jelima od mesa prevladavaju pečenja: svinjsko, teleće, jareće - jedno bolje od drugog. Cijene su više nego prihvatljive za naše prilike, pa tako dnevni meni možete dobiti već za 3-4 eura, 1/2 l piva za 2 eura, a vode za 60 centi. Nakon završenog ručka spuštamo se liftom u garažu, ali na mjestu na kojem smo ostavili motor nema našeg ljubimca! Spuštamo se kat niže - opet ništa! Već nas pomalo lovi panika, razmišljamo jesmo li parkirali u 'zelenom' ili 'plavom' nivou? Konačno pronalazimo motor u suterenu, točno tamo gdje smo ga ostavili! Večer smo proveli uz TV ekran i

četvrtfinalnu utakmicu EP u nogometu između Portugala i Njemačke koju su naši domaćini nezasluzeno izgubili.

Petak je, šesti dan našeg putovanja. Ustajemo ranije, prema knjižici s popisom servisa u Viseu bi trebao biti ovlašten servis koji moramo posjetiti radi zamjene lijevog pokazivača smjera koji je stradao još prije Pirineja. Od više nego ljubaznog recepcionara, koji nam je čak poklonio kartu grada s ucrtanim smjerom do servisa, saznajemo da je isti na sasvim drugom kraju grada, a recepcionarov poznanik koji se tu slučajno zatekao nudi da će nas odvesti do servisa. Ne mogu vjerovati. Čovjek je svojim automobilom vozio ispred nas 10-tak km, na kraju se kod servisa okrenuo prema natrag, mahnuo rukom u znak pozdrava i otišao. Budući da se servis otvara tek za jedan sat, tj. u 9,30, odlučujemo se na odlazak do Aveira i Porta, a ako vrijeme dozvoli i do Brage. U servis ćemo se vratiti kasnije, otvoren je do 17,30 h. Krećemo vanjskim prstenom oko Viseua i 'već' na 7. velikom kružnom toku pronalazimo izlaz za Aveiro. Ceste u Portugalu su gotovo savršene,

autoceste također, s tim da se od mnogobrojnih pravaca kojima je pokriven cestarina naplaćuje samo na A1 od Porta do Lisabona i A3 od Porta prema Bragi i Vigou u Španjolskoj. Penjemo se brdovitom cestom punom idealnih zavoja kojima se može voziti preko 100 km/h, prava uživancija, u daljini niski oblaci. Približavamo se Atlantiku. Uskoro ulijećemo u maglu, temperatura se spustila za oko 15-tak stupnjeva, cvokoćemo u laganim jaknicama i trapericama sve do grada Albergaria-a Velha, gdje se magla napokom digla te nastavljamo prema sjeveru regionalnom cestom sve do samog ulaska u Porto. Od Aveira smo odustali zbog magle, a do Porta smo vozili puževom brzinom zbog mnogobrojnih naselja i gradova kroz koje smo prolazili. Sam ulazak u Porto, za koji kažu da ima oko 280.000 stanovnika, a stvarna brojka s prigradskim naseljima premašuje 2 milijuna, kaotičan je i prilično zahtjevan za nekoga tko prvi puta ulazi u grad, pa smo u mnogobrojnim pokušajima da pronađemo centar izgubili gotovo jedan sat. Za vrijeme kratkotrajnog boravka u ovom po mnogima najljepšem gradu na

svijetu (za mene je to Prag), uspjeli smo vidjeti tek djelić te ljepote: Avenida dos Aliados, Corner Building, St. Francisco Church, čuvene mostove, dok bismo za nešto više ovdje trebali ostati nekoliko dana. Izlazimo iz Porta oko 14 h, u vrijeme najvećih gužvi kroz mnogobrojne petlje, ovaj puta nešto brže jer pratimo samo oznaku A1 - smjer prema Lisabonu. Na autocesti ludilo sve do Albergaria-a Velha, gdje smo se skinuli na već poznatu odličnu cestu prema gradu Viseu, na kojoj je promet također dosta gust, ali se može voziti prilično brzo, tako da smo pred Suzukijevim servisom bili već oko 15,30 h. Vrućina je, oko 30°C, u servisu hladovina, djevojci na recepciji objašnjavamo naš problem, ljubazno nas upućuje u prodavaonicu u podrumskom dijelu, gdje saznajemo da pokazivač možemo dobiti tek za pet dana. Pokušavam objasniti da putujemo na moto-susret u Faro i da nas već prekosutra neće biti tu. Prodavač nas šalje natrag na recepciju, recepcionarka poziva šefa servisa i on dozvoljava da se sa 'Stromića' iz salona skine pokazivač i da nam se montira odmah i to besplatno. U prodavaonici

MotoMalta Faro

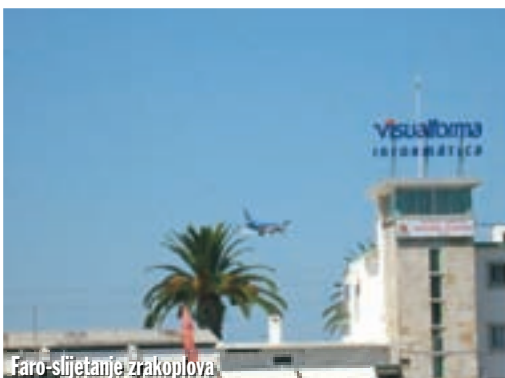
Moto susret Faro

Faro-kod zračne luke

Faro-pogled u nebo

Faro-slijetanje zrakoplova

Plaza u Faro

sam, naime, vidio da je cijena pokazivača 40 eura, stoga sam ostao ugodno iznenađen kad mi je ispostavljen račun na svega 20 eura. Obrazloženje je bilo da to nije novi dio nego stari, budući je motocikl salonski model! Djevojka na prijemu tek je na moje uporno inzistiranje primila napojnicu od 10 eura, koju je itekako zaslužila kompletna ekipa. Bravo za Suzuki Viseu!! Dan prepun pozitivnih šokova završili smo u restoranu u kojem smo bili i dan prije. Tamo smo se nakon obilne rane večere dosta dugo zadržali na tekućim pitanjima. Pivo u Portugalu je izuzetno pitko, ukusno i od njega ne boli glava bez obzira na ispijenu količinu. Večer smo proveli u hotelu, i na televiziji gledali našu četvrtfinalnu utakmicu na europskom prvenstvu u nogometu protiv Turske te smo nakon šokantne završnice u obližnjem restoranu ubili tugu s nekoliko krigli zlatno-žute pjenušave tekućine.

Subota je, nakon doručka već prije 8 h napuštamo Viseu, grad kružnih tokova,

koji ćemo zapamtiti po izuzetnoj gostoljubivosti, srdačnim ljudima, odličnoj hrani i neviđenom izboru prehrambenih artikala, osobito sireva i suhomesnatih proizvoda, dok su vina priča za sebe - to jednostavno treba vidjeti (i kušati!). Pred nama je dugačak put do današnjeg odredišta Faro na krajnjem jugu Portugala, gotovo 560 km vožnje do manje poznatog moto susreta koji organizira klub Moto Malta Faro od 20-22.06.2008. Zašto baš Moto Malta Faro? Zbog nemogućnosti da prisustvujemo jednom od najpoznatijih moto-susreta u Europi, koji organizira Moto Clube Faro u srpnju ove godine, a na kojem je prošle, 2007. godine sudjelovalo oko 20.000 motocikla iz cijele Europe, odlučili smo se za ovaj drugi, manje poznat susret, jer nam se gotovo idealno uklopilo u naš plan putovanja kroz Portugal. Poznatom odličnom autocestom (koja se ne plaća!) vozimo prema španjolskoj granici i kod grada Guarda okrećemo na jug prema Covilhi, u čijoj se pozadini

smjestio gotovo 2000 m visoki najviši vrh Portugala. Nastavljam paralelno sa Serra da Estrelom, planinski lancem dugim više od 65 km. Cesta je prepuna vijadukata i tunela, priroda je više nego impresivna. Dan je, naravno, sunčan i topao, no kako se spuštamo prema jugu, tako i temperatura raste. Prolazimo pored grada Castelo Branco (bijeli dvorac), a kod grada Vila Velha da Rodao, na rijeci Tejo (Težo) nakon nekih 200-tinjak prijeđenih kilometara zaustavljamo se nakratko na odmorištu i u hladu natkrivenog parkirališta ispijamo ne baš jeftinu 'Fantu' za 2 eura. Iako je tek 10,00 sati, temperatura je već oko 25-26°C. Oblačimo jakne koje smo nakratko skinuli, pored nas prolazi kolona od 10-12 motocikala portugalskih registarskih oznaka uz uobičajeni bajkerski pozdrav. Zaustavljaju se uz terasu restorana, iz torbe vade demizionku crnjaka i uskoro se krijepe čarobnom tekućinom iz domaćih vinograda. Prilazi nam jedan od njih i ljubazno nas poziva da im se

pridružimo, što smo, naravno, na isti način odbili uz obrazloženje da putujemo u Faro i da ćemo si osvježenje te vrste priuštiti tek po dolasku na odredište. U kratkom razgovoru saznajemo da su lokalni bajkeri na subotnjem, uobičajenom izletu u okolinu i da se spremaju na onaj veliki susret u Farou u srpnju. Prelazimo ogromnu rijeku Tejo, tu se odvaja autocesta za Santarem i Lisabon, dok mi nastavljamo regionalnom cestom prema gradovima Portalegre i Estremoz. Cesta je sada nešto ravnija, prava nizinska, vrlo dobra, ali se obnavlja, pa povremeno nailazimo na dionice novog asfalta, gotovo savršenog, nedostaju tek središnje i rubne crte. Priroda se ovdje naglo mijenja: prevladavaju nepregledna polja ječma i raži s neizbježnim maslinicima, a i temperatura je paklena (oko 35-36°C prema vijestima na TV-u), bez daška vjetra, nešto slično kao u Podgorici (CG). U Estremozu, velikoj raskršnici putova prema Lisabonu, odnosno Badajozu (Španjolska), najpoznatijem graničnom

Driven by Quality

Uvoznik i distributer za RH:
PURIC
A. Hebranga 54, 10430 Samobor, Hrvatska
Tel.: +385 1 3368 135, fax: +385 1 3363 124
prodaja@puric.hr, www.puric.hr

Prodajna mjesta:
AUTO DIJELOVI DADO - Miroslava Krležje 13, Nova Gradiška, 035/359 925 • VELDEN AUTO - M. Tita 12, Opatija, 051/272 772 • GAS - Drinska 33, Osijek, 031/273 250 • ELAN - Gašpara Kalčića 14, Poreč, 052/422 800 • ELAN - Dukićeva 15, Pula, 052/377 942 • VELDEN AUTO - Gornja Vežica 4, Rijeka, 051/400 943 • DE-BRA - Venuccićeve stube 2, Rijeka, 051/648 260 • MOTO-JAKOPEC - E. Kvaternika 4, Samobor, 01/3371 059 • RAMUS - Vukovarska 85, Split, 021/567 900 • MOTO SERVIS MARIO - Ivančići bb, Sveta Jana, 01/6287 060 • TIP-TOP - Pavlovec 50, Zabok, 049/465 505 • DAM AUTO GRUPA - Jablanska 82, Zagreb, 01/3885 589

Vaš motor zaslužuje vrhunsko ulje

Vrhunska motorna ulja za 2T i 4T motore, ulja za mjenjače, tekućine za kočnice, sprejevi za lance, kozmetika za motocikle...

MOTOREX
Oil of Switzerland

FORTICAR d.o.o. Zagreb
Savska 41 01/6177-065
Maksimirska 280 01/2912-305
postanite Motorex distributeri! 01/6176-229

prijelazu između ovih dviju država, slijedimo smjer prema Evori izbjegavajući autocestu, na kojoj je poprilična gužva. Ubrzo nailazimo na raskršnicu na kojoj piše Borba 13 km, to je ono fino crno vino koje smo degustirali u Viseuu. Promet je na ovim regionalnim pravcima rijedak, pa možemo voziti nešto brže od dozvoljenog, nerijetko i preko 120 km/h, usporiti moramo tek u naseljima (kojih ima nešto manje nego na sjeveru) zbog karakteristične regulacije brzine. Radi se o sljedećem: prije ulaska u naseljeno mjesto najprije nailazite na prometni znak na kojem piše 'kontrola brzine', nakon stotinjak metara slijedi znak ograničenja brzine na 50 km/h, a iza njega je na istom razmaku semafor. Ukoliko vozite samo 1 km/h brže od dopuštenog, automatski se pali crveno svjetlo na semaforu, a zeleno se ponovo pali čim ste se zaustavili! Genijalno zar ne? Jednostavno rješenje za poštivanje ograničenja, tako da vam nakon trećeg zaustavljanja više ne padne na pamet da vozite 60, ako je ograničenje 50 (kao kod nas!). I nema policije na cesti, nema radara, nema onih neugodnih palica s oznakom 'stop', nema neugodnih razgovora, pogađanja, plaćanja kazni... Kultura vožnje je daleko ispred naše, pa se tako, primjerice, vozila ispred vas pomiču maksimalno udesno čim u retrovizoru ugledaju motocikl - kako u naseljima i gradovima, tako i izvan naselja, na otvorenim cestama. Gotovo da mi je bilo neugodno zbog toga. Uskoro smo na raskršnici za Evoru, grad čija je arhitektura pod zaštitom UNESCO-a. Vrućina je i dalje nepodnošljiva, iza nas

ostaju i Evora (nažalost) i Beja (Beža), dok se kod grada Castro Verde uključujemo na autocestu koja će nas za nešto manje od sat vremena dovesti u grad Faro, najjužniji grad u Portugalu.

Grad Faro, smješten na krajnjem jugu pokrajine Algarve, u delti rijeke Formosa, spominje se po imenu Ossonoba još u rimsko doba, osvajali su ga Vizigoti, a u VIII stoljeću započinje vladavina Moorisha (Maora) i traje punih 500 godina. U IX stoljeću postaje glavnim gradom jedne pokrajine i od tada se koristi imenom Santa Maria. Kasnije je grad poznat po imenu Harun, odakle i njegovo današnje ime Faro. Grad ima oko 55.000 stanovnika, a klima je prilično ugodna - za razliku od unutrašnjosti o kojoj smo već govorili (Beja, Evora), tako da ljeti temperatura rijetko prelazi

30°C, a zime su vrlo ugodne (u siječnju je prosječna temperatura od 8-16°C), nešto više padalina ima tijekom listopada i studenog. Topla klima i nepregledne pješčane plaže pogodovale su razvoju turizma, pa tako Faro godišnje posjeti preko 5 milijuna turista iz Portugala, a sve je više onih koji zrakoplovnim low cost kompanijama dolaze iz zapadne i sjeverne Europe. Zračna luka je gotovo u samom gradu, pa sjedeći u jednom od mnogobrojnih kafića na obali svakih 15-20 minuta možete promatrati slijetanje aviona, koji pored vas lete na visini od stotinjak metara i na udaljenosti od nekoliko stotina metara. Faro je inače i prirodni rezervat s više od 170 km² zaštićenog dijela obale, na kojem se tijekom proljeća i jeseni na svom putu zadržava nekoliko stotina vrsta pri-

ca selica. Pridružili smo im se nakratko i mi sa svojom divovskom pticom na dva kotača u pokušaju da među mnogobrojnim hotelima pronademo barem jedan u kojem je moguće prenoćiti. No, uzalud - nitko ne želi bajkere u prolazu. Oko 17 h odlučujemo krenuti prema Silvesu, udaljenom oko 60 km, 15 km od mora, destinaciji koju smo izabrali kao slijedeću nakon moto-susreta u Farou. Nakon 550 prijedjenih kilometara napuštamo grad u koji smo došli samo radi moto-susreta!! Umorni i razočarani ulazimo u Silves i zaustavljamo se ispred hotela 'Colina Dos Mouros', u kojem smo i tako namjeravali odsjesti nekoliko dana, ali tek nakon moto-susreta u Farou. Hotel smo pronašli putem neta, lokacija je prekrasna, hotel kao iz bajke, cijena za ne vjerovati: 44 eura spavanje +

Most-Portimao

Ponta de Sagres

Cabo de Sao, Vicente

BIM

Draškovičeva 47, tel. 01 4613 504
Maksimirska 56, tel. 01 2321 440
www.bim-bike.hr

Nolangroup®

NOLAN, PONOSNI SPONZOR CASEYJA STONERA I MARCA MELANDRIJA

NOLAN

MORE THAN JUST A HELMET

100% MADE IN ITALY WWW.NOLAN.IT

N43 AIR

4 SEASONS

1.464 KN

N43 AIR - CLASSIC N-COM (1)

Svjetonik Cabo de Sao Vicente

Pera-pod suncobranom

Panston u Silvesu

Kupanje u Atlantiku

Pera

doručak za dvije osobe. Ulazim u hotel, na recepciji ponovo šok, nema mjesta do sutra; mi, naime, nismo imali rezervaciju iz vrlo jednostavnog razloga jer nismo sa sigurnošću mogli odrediti termin dolaska. Recepcionar nam objašnjava da je došla grupa iz Njemačke i da su puni, neka pokušamo sutra ponovo! Usput mi objašnjava da u gradu nekih 500-600 m odavde ima privatnih iznajmljivača i da ćemo sigurno pronaći smještaj. Sunce je već na zalasku, živi su nam pri kraju, pronalazimo smještaj u suterenu kuće koja ima apartmane i u prizemlju i na katu. Osjećamo se jadno, naročito moja bolja polovica, koja ni suze ne može zadržati, odustaje čak i od bilo kakve večere. Smještaj nije dojmljiv, iako se u dvorištu, sakriven od pogleda, nalazi prekrasan bazen s ugodno toplom vodom, a oko bazena nekoliko stabala naranči krcatih ogromnim zrelim plodovima kakvih nema u trgovinama. Brzo se pomirio s tim da je već skoro noć, a nemam ni snage ni volje tražiti neki bolji (uvjetno) smještaj. Nakon što sam raspakirao stvari i osvježio se u toploj kupki, odlazim sam u razgledavanje

starog dijela grada Silvesa i pored crkve pronalazim kafić neobičnog imena 'Cafe Ingles' u vlasništvu Susan Jessie Keene. Izuzetno lijepa terasa popločena stariim srednjovjekovnim kamenim pločama, tek sedam-osam stolova, gotovo idilično okruženje, raspoloženje mi se odmah popravilo, jurim prema našem apartmanu, usput srećem Irenu, koja je već izašla iz 'beda' te se zajedno vraćamo u kafić. Parkiram motor pored crkve, prilazi mi skuter s kojeg me na čistom bosanskom pozdravlja mladić koji ovdje živi već duže vrijeme; kratko raspravljamo o svemu, ponajviše o europskom nogometnom prvenstvu koje je u tijeku i pozdravljamo se uz stisak ruke - kako je svijet malen! Sjedamo za jedan od stolova, prilazi nam konobar i na ruskom pita jesmo li možda iz Poljske? Kaže da je čuo naš razgovor i da je zaključio da smo vjerojatno iz Poljske. Dalje razgovaramo na ruskom kojim se moja supruga i ja dobro služimo (bio sam 1. generacija koja je 1960. godine u IV razredu osnovne škole imala 'čast' učiti ovaj svjetski jezik). Konobar se zove Roman i ovdje je već sedam godina. Došao je iz Ukrajine, u kojoj više nije

mogao podnositi siromaštvo i blato, a za Portugal misli da je idealna zemlja, pravi raj nakon ukrajinske bijede i beznada, u koju se ne bi vratio ni za kakve novce. Budući da kuhinja još ne radi, naručujemo, naravno, dvije velike 1/2 litarske čaše piva, kojima su se uskoro pridružile još dvije. Za portugalsku kuhinju možemo slobodno reći da je odlična, a istu ocjenu zaslužuje i pivo, koje se po kvaliteti može mjeriti s najboljim europskim, pa čak i s češkim. Raspoloženje nam se nakon toga vratilo, pa smo na kraju zaključili da smještaj i nije tako loš i da ćemo nekako preživjeti ovu noć, a da ćemo sutra u jutro, odmah nakon doručka pokušati ponovno u hotelu Colina Dos Mouros. Božanstvena hrana koja nam je ubrzo stigla na stol toliko nas je oduševila, da smo je morali još jednom zaliti čarobnom zlatno-žutom tekućinom i zasladiti čuvenim desertom morgadom, pitom od bundeve. Vraćamo se u našu vilu, umorni od svega, željni kreveta i odmora, na komodi pored televizora čeka nas velika, pletena košarica puna svježih naranči, tako ukusnih da sam ih za vrijeme treće četvrtfinalne utakmi-

ce na EP u nogometu između Rusije i Nizozemske pojeo čak četiri. Kakav dan i kakva noć za pamćenje!

Nedjeljno je jutro, 8. dan naše avanture, ustajemo nešto kasnije, oko 8 h smo u podrumskoj blagovaonici, uređenoj u tradicionalnom starinskom stilu: teški drveni stolovi i stolice, srednjovjekovni namještaj, antikviteti, vinogradarska oprema, vinski podrum s policama prepunim raritetnih boca s natpisima 'vino tinto' i 'vino branco', starih i do 120 godina! Za dugačkim stolom koji je bio pripremljen za dvadesetak gostiju poslužen nam je tradicionalni seljački doručak, nekoliko vrsta salama i sireva, kuhana jaja, hrenovke, safalade, miješana salata, razno voće, svježe ocijedeni narančin sok i uobičajena crna kava s mlijekom te nekoliko vrsti domaćeg kruha i peciva. Gazdarica vrlo ljubazna, nakon što smo fotografirali najzanimljivije dijelove ovog neobičnog podruma, vidjevši da se pakiramo pokušava nas zadržati boljim apartmanom na 1. katu, koji je vjerojatno čuvala za neke imaginarnе goste (ovdje, naime, prava sezona počinje tek u srpnju), dok za goste 'u

Pred hotelom u Silvesu

Hotel Colina Dos Mouros

Spomen ploča Al Mouhatamidu-vladaru-pjesniku

Silves-Trg Al Mouhatamida

Silves oleanderi

Na raskrsnici puteva u Silvesu

Na mostu Vasco da Gama kod Lisabona

Fatima

Fatima-pred spomenikom papi Joau Paulu II

prolazu' kao što smo mi ima apartman za nuždu. Odlazimo prepuni dojmova, više ugodnih nego neugodnih, a ocjena za našu vilu čista 'trojka'. Vozimo preko mostića u smjeru za Faro, nakratko se zaustavljamo pred hotelom Colina Dos Mouros, nadajući se da ćemo danas imati više sreće. Zaista, recepcionar nam je obećao smještaj, ali tek poslije 14 h, tako da smo s olakšanjem nastavili put prema Farou i zadnjem danu moto susreta već ranije spomenutog kluba MotoMalta Faro. Uz nešto sreće i oko sokolovo moje bolje polovice na ulazu u grad Faro pronalazimo oznaku za moto-susret, a budući da smo putem neta točno locirali mjesto njegovog održavanja, nakon kraće vožnje nedaleko od zračne luke pronalazimo moto-kamp izgrađen u stilu ranča s američkog Divljeg zapada. Ulazimo kroz rampu u kamp u kojem je još dvadesetak bajkera, uglavnom članova lokalnog kluba MotoMalta, dok s razglasa trešti Iron Maiden, moj omiljeni bend. Sjedamo za jedan od stolova u hladu borove šume, skidamo sa sebe kacige i jakne, presvlačimo znojem natopljene majice i u tom trenutku nam prilazi mlađi bajker po imenu Domingos (U prijevodu: Nedjeljko, a danas je nedjelja!). Pita nas odakle dolazimo i na naš odgovor: iz Hrvatske, lovi se za glavu, ne može vjerovati! Misli da smo slučajno došli, no kad sam iz torbe izvadio detaljnu kartu terena na kojem je smješten ovaj kamp i kad sam mu objasnio da iz objektivnih razloga nismo mogli doći na susret jučer, Domingos nas moli da ostanemo još neko vrijeme ovdje, da mora otići u Faro i da će se vratiti za jedan sat. Prije odlaska donio nam je na stol nekoliko boca sokova kojima nas njihov klub časti. Ponudeno pivo i vino smo, narav-

no, odbili iz razumljivih razloga. Naš novi prijatelj vraća se za nešto manje od sata u društvu još jednog bajkera, nešto starijeg, po imenu Nelson, koji nam u ime kluba MotoMalta poklanja na staklu oslikani znak svoga kluba i vrlo lijepu našivnicu s istim motivom. Poziva nas da budemo njegovi gosti na ručku u njegovom restoranu, što smo morali odbiti, budući da smo između 13,30 i 14,00 h morali doći u hotel da opet ne ostanemo bez sobe. Izmjenjujemo e-mail adrese i rastajemo se od domaćina vrlo srdačno -Irenu su čak i izljubili - uz želju da se možda iduće godine ponovno sretnemo na nekom od moto-susreta u Hrvatskoj ili u Portugalu. Prepuni dojmova oko 12 sati napuštamo kamp. Uskoro smo na glavnoj cesti, slijedimo oznaku Portimao i odličnom regionalnom cestom jurimo prema Silvesu, sretni što smo stekli nove prijatelje-bajkere i nesretni (naročito ja) što jučer nismo

mogli biti na moto-susretu kojem smo se toliko veselili. Pred hotel stižemo nešto prije 13 sati, soba nas već čeka, slijedi rutinsko raspakiravanje, dogovaramo da nakon opuštajuće kupke odemo do hotelskog bazena na kojem uživamo u hladovini slamnatih suncobrana sve do zalaska sunca. Današnji dan završavamo u velikom robnom centru, opskrbljujemo se potrebnim namirnicama i ostatak večeri provodimo u hotelskoj sobi, gdje uz hladno pivo sastavljamo plan za idući dan. Sutra je konačno dan odmora, ići ćemo tek do čuvene plaže grada Armacao de Pera, udaljene od Silvesa oko 25 km, eventualno do 60-tak km udaljene krajnje jugozapadne točke Portugala, tvrđave Ponta de Sagres i svjetionika Cabo de Sao Vicente. Naravno da smo navečer prije spavanja uredno odgledali posljednju četvrtfinalnu utakmicu EP-a u nogometu između Španjolske i Italije (4:2 nakon jedanaesteraca).

Deveti dan započinjemo već standardnim buffet doručkom nakon kojeg krećemo prema moru. Vrućina vrlo rano pokazuje zube i jedva čekamo Atlantik. Uskoro stižemo do jednog od najčuvjenijih turističkih gradova na južnoj dijelu portugalske obale: Armacao de Pera je grad hotela i apartmana, u hladu slamnatih suncobrana uživamo u pogledu na beskrajni Atlantik u kojem se gotovo nitko ne kupuje, osim, naravno, moje Irene, za koju ni temperatura vode od jedva 18°C ne predstavlja nikakav problem. Vruće je, no osjećaj vrućine uz more ublažava hladni povjetarac koji neprekidno puše s mora i zbog kojeg ne možete dugo sjediti u hladu (a na suncu isto tako ne možete dugo biti zbog vrućine!). Oko podneva napuštamo plažu, a na obližnjem vidikovcu srećemo bračni par iz Nizozemske koji se ne mogu načuditi što smo motorom došli čak iz Hrvatske, jer je kod njih običaj da se do

Fatima

Tomar

Dvorac Tomar

Tomar

Prozor Manuelin u Tomaru

Tomar-unutrašnjost dvorca

udaljenijih destinacija ide zrakoplovom, tamo se iznajmljuje motocikl ili skuter i putuje po želji. Zgodno, ali za pravog bajkera je zakon putovanje cestom, ako je moguće, a zrakoplovom ili brodom jedino ako nema drugog izbora. Ulazimo u Silves, koji leži u plodnoj dolini koja se postupno pretvara u šumovito-brdoviti kraj na čijem je sjevernom rubu planina Monchique (901 m), grad koji se spominje još u rimsko doba, oko 1000. godine prije Krista, a u XI stoljeću, za vladavine Al-Mutamida, bio je poznat pod imenom Xelb. Koncem XII stoljeća imao je oko 15.000 stanovnika, kada ga pljačkaju Knights of Santiago uz pomoć anglosaksonskih križara. Uskoro grad vraća u svoj posjed Kalif Ben Yussef, no 1242. godine ponovo prelazi u vlasništvo portugalskih kraljeva. Do 1544. bio je sjedište biskupije Algarve, a tada sjedište postaje grad Faro zbog svoje morske orijentacije. Veći dio starog grada uništen je u potresu 1755. godine, a u ostacima zidina sačuvani su impresivni rezervoari

podzemne vode koji se koriste i danas, a poznati su pod nazivom 'Cisterna začarane Maurske djevojke'. Specijalitet grada su 'morgados' kolači od bundeve, dok je kvaliteta naranči poznata i izvan iberijskog poluotoka. Prolazimo kroz Silves i nastavljamo prema gradu Portimao, također velikom turističkom središtu, kojeg ćemo pamtiti po impresivnom mostu, jednom od najljepših u Portugalu. Zaobilazimo grad Lagos i uskoro stižemo do čuvene tvrđave Ponta de Sagres, za čiji je obilazak pješice potrebno više od pola sata. U neposrednoj je blizini i svjetionik Cabo de Sao Vicente, koji je u fazi rekonstrukcije i moguće ga je vidjeti jedino izvana. Na povratku večeramo u malom restorančiću uz cestu. Jedemo najbolje lignje na svijetu, a i pečena teletina je bila izvrsna. Za desert imamo uobičajeni morgados kolačić od bundeve i naravno, čašu piva. Večer provodimo na terasi našeg hotela, odakle se pruža jedinstven pogled na stari grad Silves.

Deseti je dan našeg putovanja i krećemo opet na sjever. Cilj našeg današnjeg putovanja je Fatima, jedno od triju najpoznatijih Marijanskih svetišta. Iza nas je Silves i tri nezaboravna dana provedena u ovom gradu, kojeg bi kao grad po mjeri čovjeka preporučio svakome tko je željan pravog odmora. Brzo izlazimo na cestu za Lisabon, vozimo prilično brzo krajolikom opisanim već ranije, uz nešto veću gužvu na prilazima većim gradovima. Kod Setubala se nakratko uključujemo na autocestu da izbjegnemo podnevnu gužvu u ovom gradu i nastavljamo gotovo istim tempom prema Lisabonu. Prema informacijama koje smo putem TV-ekrana svakodnevno dobivali o stanju na cestama zaključujemo da bi ulazak u Lisabon bio ravan pogibelji - grad je u smogu, promet kaotičan, a višednevna upozorenja da bez veće potrebe ne ulazimo u grad navela su nas da u širokom luku zaobiđemo Lisabon i ubrzo se nađemo na čuvenom 11 km dugom mostu Vasco da

Gama, ponosom portugalskih graditelja. Nastavljamo put prema Santaremu i Fatimi čuvenom autocestom A1 prema Portu, a nakon nekoliko kilometara silazimo s autoceste i nastavljamo lokalnom, nešto zahtjevnijom, ali za naše pojmove odličnom cestom preko gradova Vila Franca de Xira i Santarema do Fatime, u koju stižemo u ranim popodnevним satima. Prekidamo kratkotrajni odmor kako bismo čim prije vidjeli čuveno svetište i mjesto Marijina ukazanja. Fatima je mali grad usred Portugala, oko 130 km sjeverno od glavnog grada Lisabona. Tamo je izgrađena grandiozna bazilika u spomen na događaje koji su se zbili između 1915. i 1917. godine, kada je troje pastira - Lucia dos Santos i njezini rođaci Francisco i Jacinta Marto - u dobi od 8, 7 i 6 godina u nekoliko navrata vidjelo 'Djevicu s krunicom', Gospu Fatimsku. Ovo jedno od najpoznatijih Marijanskih svetišta godišnje posjeti oko 4 milijuna hodočasnika iz cijelog svijeta. Utorak je, nema gužve, pa možemo

EUROHERC
Osiguranje kojem vjerujem!

Pokretna voćara Tomar

Coimbra-most

Coimbra-trg

u miru razgledati svetište, zapaliti još jednom svijecu za duše nama dragih osoba i dan završiti u restoranu prigodna imena 'Restaurante tres pastorinhos' u Ulici Francisco Marto (jedan od troje pastira). Ocjena za večeru ponovno čista petica, baš kao i za pivo uz koje smo se zadržali malo duže, budući da nam je ovo posljednja noć u Portugalu. Od restorana 'Tri pastira' laganom šetnjom začas dolazimo do hotela u kojem smo odsjeli. Kako je i na EP-u u nogometu dan odmora prije polufinalnih utakmica, odlazimo na počinak nešto ranije.

Za jedanaesti dan odlučili smo na putu prema Španjolskoj posjetiti samo čuveni dvorac Tomar i nakon njega grad Coimbra, kako nam itinerer ne bi bio pretrpan. Do Salamance u Španjolskoj ima nešto više od 500 km, računamo da bismo u kasnim popodnevnim satima morali stići do našeg današnjeg cilja. Regionalnom brdovitom cestom odlične kvalitete, prepunom dugačkih zavoja, gotovo praznom, krećemo nešto poslije

9 h preko gradića Vila Nova de Ourem prema 30-tak km udaljenom dvorcu, religijsko-vojnom centru vitezova templara, u kojem su snimljene i mnoge scene iz filma 'Ime ruže'. Iako nam baš nije bio usput, ovaj velebni dvorac oduševio nas je svojim jedinstvenim šarmom nekog prošlog vremena, iz kojeg kao da su stanovnici tek nedavno izašli. Convento da Christo sa svojim spektakularnim 'manueline' vratima i prozorima, jedinstvenim graditeljskim umijećem, te Round church izuzetnih gabarita nikoga ne mogu ostaviti ravnodušnim. Nismo ni primijetili da smo već više od sat i pol u obilasku ove čudesne građevine, koju napuštamo oko 11,15 h. Vrijeme neumitno curi, a mi smo tek na startu. Izlazimo na glavnu cestu, iza nas je uskoro grad Pontao i već smo u Coimbri. U gradu smještenom na rijeci Mondego, na raskršnici puteva (A-1) prema sjeveru (Porto, Braga) i jugu (Lisabon) te istoku (Guarda-španjolska granica), izuzetno je toplo, ali podnošljivo. Zaustavljamo se u

prekrasnom parku pored rijeke, ispijamo odličan espresso i dogovaramo da ćemo se u Coimbri zadržati nešto kraće nego smo planirali, jer po ovoj podnevnoj vrućini nije baš ugodno šetati, pogotovo u motorističkoj opremi. U gradu poznatom još iz rimskog doba pod imenom Aeminium, dobro su očuvani aquaduct i krioptortikus dugi zasvođeni hodnik, kao i ostaci zidina kojima je grad bio opasan (Porta da Almedina). Tu se nalazi i jedno od najstarijih sveučilišta u Europi iz 1290. godine, pa je grad i danas poznat kao grad studenata (Estudante cidade), kojih prema nekim podacima ima oko 24.000, što predstavlja oko 1/4 ukupnog broja stanovnika. Posebno su impresivne sakralne građevine kao što su Stara katedrala, Santa Cruz samostan s čuvenom manueline fasadom i crkva St. James (Igreja de Santiago). Sunce neumitno prži, oprastamo se od Coimbre na 30°C. Vozimo možda najljepšim dijelom Portugala između Rio Mondego i Serra da Estrela, prevladavaju guste crnogorič-

ne šume te mnogobrojne rječice i potoci koji brzaju prema rijeci Mondego - pravi raj za mnogobrojne turiste željne odmora u brdima, na čistom zraku, izvan gradske gužve (seoski turizam i život na malim privatnim farmama). Ne zaustavljamo se, samo vozimo polaganije, kako bismo čim duže uživali u tom krajoliku. I tako gotovo dva sata sve dok nam Serra da Estrela nije ostala iza leđa. Kod Guarde prestaju šume, a krajolik prema španjolskoj granici već je ranije opisan. Kod gradića Vilar Formoso napuštamo Portugal uz 'Obrigado i boa viagem', nakon ovih ljepota slijedi gotovo dosadna cesta prema Salamanci, koja nam se toliko dopala da smo je odlučili ponovno posjetiti. Lako smo pronašli 'naš' hotel San Polo, gdje nam recepcionar na pitanje da li nas se sjeća odgovara: 'Naravno, vi ste oni Rusi koji su ovdje bili prije 7 dana!?' Imamo dovoljno vremena da se raskomotimo, osvježimo i odemo u laganu šetnju već poznatim ulicama. Pogled na delicije koje se svakodnevno nude

aprilia

SPORTCITY 2T ▶

ISPORUKA ODMAH

aprilia

SR 50 ▶

AKCIJA MY 08

aprilia

DORSODURO 750 ▶

AKCIJA MY 08

PROVJERITE AKCIJE NA OSTALE APRILIA MODELE

PIAGGIO

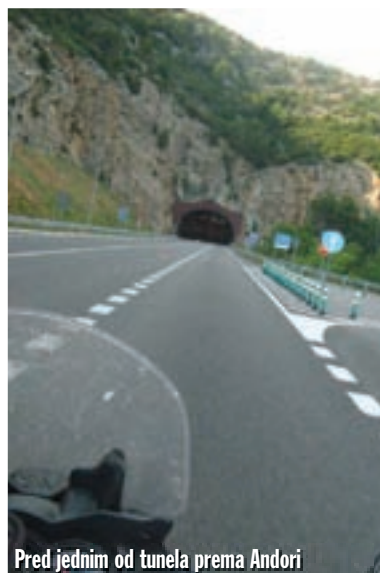
Karlovac, Šulekova 29, Tel.: 047/ 41 41 60, 41 41 61
www.amitrade.hr

Salamanca-katedrala

Na granici Portugal-Espana

Pred jednim od tunela prema Andori

Salamanca

Ulazimo u Španjolsku

Odmorište u mjestu Ponts

na terasama restorana jedne od najfrequentnijih uličica bude u nama neodoljivu potrebu za hranom, a pogotovo za zlatno-žutom tekućinom. Uživamo sve do večeri, kada smo se preselili u hotel, kako bismo pogledali prvu polufinalnu utakmicu na EP-u u nogometu između Turske i Njemačke (2:3).

Dvanaesti dan našeg putovanja započinjemo doručkom već oko 7.30, kako bismo čim ranije krenuli na jednu od najdužih dionica: danas moramo doći do Andore, a to je oko 820 km vožnje kroz Španjolsku do mini države u Pirinejima i njezinog glavnog grada Andorra la Vella. Jurnjavu autocestom do Valladolida i dalje odličnom N-122 cestom uz rijeku Duero do mjesta Aranda de Duero i Soria valjalo bi što prije zaboraviti. Osim što smo još negdje na samom početku u Palenciji natočili gorivo i popili sok, nismo stali gotovo 4 sata do mjesta Calahorra,

gdje smo ručali u restoranu na autocesti i 'tankirali' nakon gotovo 400 km vožnje. Ostalo nam je još oko 150 km auto-ceste i onda do Andore oko 170 km obične ceste. Zaobilazimo Leidu (Lerida) i silazimo na iznenađujuće kvalitetnu cestu koja će nas dovesti sve do našeg cilja. U mjestu Ponts presvlačimo znojem natopljene majice, ispijamo sok na terasi uz cestu, pred nama je 100-tinjak km dugi lagani uspon uz Riu Segre sve do Andore. Iznad Pirineja u daljnji nadvlji su se prijeteći oblaci, pa preostalo vrijeme više gledamo gore nego dolje. Na samom ulasku u Andoru dočekala nas je sitna, dosadna kiša koja nas je u samo desetak minuta oprala do kože. Zbog nemogućih uvjeta na cesti odustajemo od traženja 'našeg' Silken Eurotela (39 E za b+b) i zaustavljamo se kod prvog koji je pred ulazom imao slobodno mjesto za parkiranje. Ne pitamo za cijenu, jedva čekamo da se oslobodi-

mo 'vodonepropusnih' odijela i odemo na večeru, jer je već oko 21 sat. Iza nas je rekordno dugačka dionica od 819 km i oko 12 sati vožnje! Večeramo u neobičnom restoranu u stijeni, previše smo umorni za neko sjedenje, pa odlazimo na spavanje, ali nas uskoro budi gromoglasna vika i trubljenje kolone automobila: Španjolska je pobijedila Rusiju u polufinalu EP-a u nogometu!

Prohladno, maglovito jutro, ovdje sunce izlazi nešto kasnije, obzirom da je Andorra la Vella okružena sa svih strana vrhuncima iznad 2500 m. Nakon doručka situacija se nešto poboljšala, čak se i sunce pojavilo. Nadamo se da nam trinaesti dan naše avanture neće donijeti ništa lošega i u takvom raspoloženju krećemo iz glavnog grada ove 'državice ni na nebu ni na zemlji'. Penjemo se prema gradiću Soldeu, gdje uskoro ulijecemo u nevidenu maglu popraćenu solikom. Vidljivost je jedva desetak

metara, vozimo brzinom između 15-20 km/h, vizir moram otvoriti jer ne vidim gotovo ništa. Uskoro zaobilazimo (nažalost) tunel kojim se put preko prijevoja skraćuje za dva-tri kilometra i tek tada započinje naša kalvarija: nekoliko desetaka kratkih uzastopnih serpentina koje smo gotovo prohodali. Sasvim slučajno spazio sam ploču na kojoj je pisalo Pas de la Casa, na visini od 2091 m, dok smo Port D' Envalira, jedan od najviših cestovnih prijevoja u Evropi prešli na visini od 2409 m! Još se desetak minuta borimo s maglom i kišom, koja kod mjesta Porta napokon prestaje. Pojavilo se i sunce, krajolik impresivan, ali zbog konfiguracije ceste i mnogobrojnih suženja zbog rekonstrukcije nisam u stanju diviti se prirodnim ljepotama. Vozimo između 30 i 50 km/h, brzina nam odgovara jer su nam jakne gotovo promočile, pa će se usput i posušiti. Najduži spust koji sam u svojoj kratkoj karijeri odvezio – onaj

Odlična cesta uz Riu Segre

Gužva pred Andorom

Andora-hotel na stijeni

Jedan od mnogih hotela u Andori

Andorra la Vella-restoran u stijeni

Ancona-trajektna luka

Odmor, nakon 820 km vožnje

Početak spusta prema Francuskoj kod mjesta Port

Isplovljavamo iz Ancone

vjernim putopiscima
 DUNLOP[®]
 poklanja par guma

U salonu MB Zadar

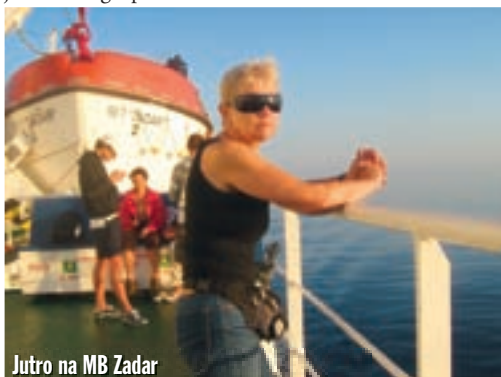
od Pas de la Casa preko Bourg Madamea do Pradesa dužine oko 88 km - oduzeo mi je čak tri sata i mnogo živaca. No, tu nije završila naša kalvarija: kod mjesta Vinca počeo je puhati vrlo neugodan zapadni vjetar koji nas je pratio sve do Perpignana i nije nam stvarao prevelike probleme budući smo vozili u smjeru JZ-SI. No, kada smo kod Perpignana krenuli gotovo okomito na sjever prema Narbonneu, vjetar koji je još pojačao sada nam je puhao pod kutem od 90 st. pa sam morao stati. Zbog kofera i tank torbe i visoke siluete našeg 'Stromića' bilo je gotovo nemoguće stajati na mjestu, pa smo odlučili voziti dalje, pa što bude. Vožnja s motorom nagnutim cijelo vrijeme na lijevu stranu i grčevito stisnutim šakama kojima sam pokušavao zadržati motor u neprirrodnom položaju potrajala je sve do Narbonnea (gotovo 80 km!), gdje je vjetar jednostavno stao, a ja još dugo nisam mogao doći k sebi. Bolovi u šakama prestali su tek sljedećeg dana. Nakon kratkog odmora nastavljamo preko Beziersa, Montpelliera do Arlesa, grada na rijeci Rhoni u kojem je Van Gogh proveo dobar dio života i

naslikao poznate 'Suncokrete'. Kasno je popodne, nastavljamo bez zadržavanja, iza nas ostaju Salon de Provence (rodni grad Nostradamusa) i Aix en Provence (rodni grad Paula Cezanea). Silazimo s auto-ceste u Frejus, gdje uzaludno pokušavamo pronaći smještaj. Već se smračilo kad smo napokon iza 21 sat u mjestu Mandelieu kod Cannes pronašli smještaj i otišli na 'posljednju večeru', koja je bila baš kao svjetlo na kraju tunela. Kakav dan, i to baš trinaesti!! Odlazimo na počinak umorni, ali i ponosni što smo danas izdržali sve ove 'Šcile i Haribde'. Iza nas je punih 7.000 km a sutra nas očekuje još jedna zahtjevna dionica kroz Italiju do Ancone (preko 800 km).

Posljednju dionicu odvozili smo gotovo bez predaha, kao da nam je prvi, a ne četrnaesti dan putovanja. Od Mandelieua do Genove i Tortone, čuvenom autocestom prepunom tunela (ima ih preko 90!), dalje preko Piacenze do Parme već poznatom odličnom nizinskom cestom, a onda kao šećer na kraju dolazi vrlo stresna vožnja četverotračnom autocestom preko Modene, Bologne, Riminija i Pesara do Ancone, u koju stižemo oko

17,30. Dionicu Parma-Ancona od nekih 380 km ne bih preporučio ni jednom bajkeru, pogotovo ne u dane vikenda, kada imate osjećaj da cijela Italija želi pobjeći na more, a za regionalnu prometnicu nismo imali hrabrosti zbog uobičajenih gužvi u gradovima, zbog kojih možda ne bismo stigli na zadnji trajekt za Zadar u ovom tjednu. Kako su i na talijanskim autocestama prisutni čepovi na izlazima ka svim većim gradovima, bili smo prisiljeni koristiti osim uobičajene cik-cak vožnje između kolona koje stoje, neuobičajenu vožnju krajnjim desnim rubom zaustavnog traka s upaljena četiri žmigavca i dugim svjetlom, sporu (oko 30km/h), ali vrlo efikasnu. U Anconi gužva, brzo stižemo do trajektne luke, kupujemo karte i tek onda se opuštamo uz odlične sendviče koje smo sami pripremili i hladno pivo koje smo itekako zaslužili. Oko 20,00 sati ukrcavamo se na naš MB Zadar i udobno zavaljeni u polupraznom salonu dremuckamo do Zadra, u koji stižemo oko 7.00 sati, točno po redu plovidbe. Nastavljamo ležernom vožnjom starom cestom kroz Liku do naše polazne točke

u Gojancu kraj Varaždina, gdje ćemo u društvu obitelji proslaviti naš sretan povratak i moj 58. rođendan. Što reći za kraj, osim da sam 2002. u svojoj 52., godini prvi puta sjeo na motor, da smo Irena (56 g.) i ja (58 g.) od tada Yamahom Diversion 600 i V-stromom prešli ukupno preko 45.000 km, da smo u toku ovog 15-dnevnog putovanja prevalili 8.260 km, u prosjeku oko 550 km na dan, da nas je naš 'Stromić' besprije-korno slušao, da je u prosjeku trošio između 3,9 i 5,5 l/100 km, da se cijena goriva kretala u rasponu od 1,18 eura u Sloveniji pa do 1,60 eura u Portugalu, da nas je putovanje stajalo ukupno oko 2.850 eura, da smo proputovali kroz nezaboravne krajeve Slovenije, Italije, Francuske, Španjolske, Andore i naročito Portugala, da smo upoznali divne ljude - posebno u Portugalu u kojem smo proveli pet nezaboravnih dana i kojem smo ostali dužnici jer smo apsolvirali tek nešto više od 60 % planiranog itinerera i da smo nakon povratka odlučili da ćemo se ponovno vratiti u ovu prekrasnu zemlju. A do tada: 'Ate a proxima vista Portugal!' i 'Shalom Israel!'. ■

Jutro na MB Zadar

Pred Zadrom

Vir-nakon 7800 km krećemo doma